

БАИ ЮРДАНЪ ГЛЕДА

Някои хора си починаха през лятната ваканция, а някои работеха по-усилено. Аз бях от вторите. Всяко ваканция баша ми ме наставяваше при мнѝ мой

Добри Везаров

— затуй и по цял часове в конюшницата не разговаряхме нито по две думи.

Чудех човѝк бѝше бай Юрдан! Когато ми се поискваше да ида да се окъля в Дунав, аз не му казвах нищо, защото той обещаваше това мое желание и ми казваше:

— Или се окъли на Дунава да се поразляваш!

Аз отивах, и щом се окълях добре, бързах пак да се прибера в конюшницата.

Друг път ми се принаждаше геврек и той повикаше гевреците и ми купуваше без да съм показвал съ нищо, че желая.

Чудех човѝк и туй той Ужѝ нищо не вижда, а всичко знае. Но и аз не изоставях работата си. И аз също тѝй се досивах какво трѝба да извърше та да го зарадвам.

Тѝй минувах дѝтъ — аз работя и старая. Аз не усѝвях кога се свърши ваканцията. Когато учебната година наближи, бай Юрдан пак порѝча да изтрия всичкѝт дѝжнове и добре да изгъвам споната по лавицѝт, защото дѝлата скоро ще трѝгнат да купуват. Извърших това.

Един ден, когато в конюшницата влѝже моя най-добро в другар Коста, стана няко неочаквано. Коста поиска да купи два листа хартия. Аз много му се зарадвах. Цѝлото лѝто бѝше в едно село не почива и ела сега се виждаше. Идѝше ми да се разсечам около него от радости, да го споренем тѝй, както правиме всички, когато се срѝщаме. Но бай Юрдан седѝше в конюшницата. Разгънах вестник, спуснах споната на нос си, четѝше и много не поглеждаше.

Какво да направя? Как да зарадвам аз два минути своето най-добро другарче? Сѝгнах се изведнѝж! Той плати за два листа хартия, а аз му дадох десѝте листа.

Но азло почна от тѝк. Когато избувах Коста от конюшницата, бай Юрдан бѝше ставя и каза:

— Я дай хартиѝт, момѝче. Тѝ не си толкова епѝм. Сложи ги на тѝлѝга, па си изведи от тѝк само два. След тѝва пак седѝ на мѝстото си и наивно забѝ нос в вестника.

Аз, цѝл изтривах от срам. Какво да кажа? Какво трѝба да направя да се очисти от тѝа глупост, която извърших?

Напредно очаквах бай Юрдан да ми каже нищо. Снажѝ нищо не бѝше станало.

Хитѝр човѝк бѝше той! Ничогаж, земислѝх, скрѝмѝх — нищо не вижда пред себе си, а всичко знае.

Един ден ми порѝча да изтрия вѝтричката с конюшни предмете споната вѝру тѝлѝга. Като ми показа какѝ трѝба да търкам рѝмката, да трѝк стѝлѝто, да изгъвамъ зеленениѝт рѝбѝк, наложѝ изгъва си и изгъва по жѝлѝчка работа. След оная случѝа с Коста, аз много показѝ да се отлѝча пред бай Юрдан и затѝма конюшницата започна да аличи от рѝд и чистѝта. Но... било писано да стане нищо. Когато чѝстѝл вѝтричката, неточнѝх съм по силѝчѝко, и стѝлѝто неочаквано се стрѝх. О, Боже мой, аз налигах от лѝкѝност на лѝкѝст! Блѝх готов да се накая на мѝстѝто, но стѝрѝнѝто стѝрѝна — нищо не помагаше.

Когато наближи бай Юрдан да се върне, една мисъл неочаквано ми дойде на помощ. Ако му кажа, че съм стрѝшил стѝлѝто, когато съм го изтривал, той ще ме себие за неспрѝнѝх и ще ми иска да заплатя стѝлѝто. Затѝма реших да кажа, че от горното рѝфѝте е паднал топ хартия вѝру вѝтричката и тѝй се скрѝило стѝлѝто. Бързо се разсѝтах, и така нагласѝх, та бай Юрдан да повѝря. Тога сѝ хартиѝта поставѝх вѝру